

PAPP ATTILA

Január vége

Felfutott rajtad, mint az első fagy
a kerti bútorok életlen körvonalán.
Mint a kábelerek az agyonvert ég
felé nyúló oszlopokon. Alkonykor
lehetséges figyelemmel követni a
fény álmosodó pislogását: ahogy
a felhőlombok csoportosulnak a
házak felett, levelüket csíkozzák
a változó tónusok. Az ég áthúzza
vállán a ruháját. Kijössz mellém,
karjaidat repülésre lendítéd.
Elrugaszkodsz.

noir

kapcsolatunk viharfelhő
bárki is olvassa ez nem egy szerelmes vers
apa kérlek hallgass meg ne menj el
most maradj itt már nem ötévesen állok
nem vagy nekem villámhárító sose voltál
pedig azt hittem a te magasságodból
minden rosszat belátni és elkerülni
most már olyan vagy mint az ablak
bedagadt zárszerkezete semmi más
vagy mint egy bomba lelkiismeretlensége
az utolsó másodpercben



#

Apám karja bokámra csavarodó hínárfonat.
Hangja rám csukott ajtó. Egy szobában, ahol
a jelentést kell kutatnom, én vagyok a test,
ami nem emlékszik a növekedésre. Hívj
lecsupaszított gyermekkornak, úgy kicsivel
tovább él bennem minden, ami a torkolattűz
után átsüvíti a tájon. Házát építi a holnap,
haladni kell, de apám ujjja nyomot hagy
a bőrömmön. Marasztal.

#

Egy tarnówi lövészárkokban fekszem,
behúzott vállal, és elképzelem, milyen lehetett.
Közben galambokat fotózol, a beakadt cipzároddal
bíbelődsz. Valami itt is eldőlhetett volna. Például
most nem éreznék kavicsokat a gyomromban és
nem mondanám ki reggelente a neved. Helyette
lehetne egy másik család és egy másik fiú, aki
egy másik árokban fekszik. Valaki más nyomná
le a kilincset a Dohány utca 16. alatt, és vinné le
a macskaalmot, és kérdezné az esti híradó közben,
mégis hány szívverés fér el abban az egyetlen
szóban, hogy háború.

kiesés

tiszatáj

annyira jelentéktelen vagyok, mint egy kapcsoló váza.
vagy a kábelburkolat. hogy ha nem lennék, halálra rázna
a valóság. ezt is fel kéne írnom, de elfelejtem mozgatni
a bal kezem, amivel utoljára tartottam a fejed. és a te hűvös
tarkód a telek magányát idézte, a lassú fagyást. már sötét
lesz, vége lesz, suttozták a szavak. élt bennünk a múlt,

mind a tíz körmét rágta. annyira jelentéktelen vagyok,
mint egy kapcsoló váza. ahogy a tavasz lekapcsol, és
rögtön az őszi villan utána. a nyaraktól kivesznek a
tűpontos emlékek.